

Lathrain

I

De band

Anna López Dekker

Deel 1

This

Hoofdstuk 1

“Qelarha, één ding moet je goed begrijpen: elfen zijn gevaarlijk. Zorg dat je nooit in hun handen valt. Beloof je dat?” Roshya kijkt haar aan totdat ze knikt ten teken dat ze het heeft begrepen.

“Maar hoe doe ik dat dan?”

Daar heeft Roshya een simpel antwoord op: “Het zijn hun ogen. Sta nooit toe dat een van hen je in de ogen kijkt. Als dat gebeurt, ben je verloren. Zo brengen ze de lathrain tot stand, dat weet ik zonder enige twijfel.”

“Lathrain?”

“Zo noemen zij dat. Het is het enige woord dat ik van hun taal ken. Ik weet niet wat het precies betekent, maar ik weet wel dat mensen die bij ze zijn geweest er altijd naar blijven verlangen. En dat terwijl we ook bang blijven. Dat gaat nooit meer weg.”

Qelarha heeft bijna rillend zitten luisteren en wou dat ze niets gevraagd had. Het verhaal is op zichzelf al angstaanjagend genoeg, maar het is de toon van Roshya’s stem die haar koud om het hart is geslagen. Zoiets heeft ze nog nooit meegemaakt en ze wil het ook nooit meer.

Haar tante ziet hoe ze is geschrokken en pakt haar hand: “Maak je niet al te veel zorgen, liefje. Jij weet nu in ieder geval wat je niet moet doen. Dat is al meer dan de meesten weten. Kom, laten we verder gaan oefenen, dan voel je je snel beter.”

Qelarha is al de hele middag bezig met het leren hoe je een verband legt. Het is verschrikkelijk moeilijk en ze kijkt jaloers toe hoe soepel haar tante het doet. Zelf zal ze het nooit zo perfect kunnen, en dat terwijl ze dolgraag net als Roshya heler wil worden. Als ze het echter zelf nogmaals moet proberen, gaat het wonder boven wonder in één keer goed, of in ieder geval bijna.

“Morgen weer?” vraagt ze Roshya. Die lacht haar zachte lach en het valt Qelarha ineens op dat ze nooit voluit lacht.

“Als jij dat wil,” antwoordt haar tante terwijl ze haar over het haar strijkt. “Ik vind dat je het prima gedaan hebt, hoor. Kom, het wordt al laat: ik breng je naar huis.”

Qelarha wil protesteren dat het niet nodig is, zonder er de kans toe te krijgen. Roshya heeft haar sjaal al omgedaan en staat bij de deur te wachten. Ze vindt het behoorlijk vreemd. Waarom zou iedereen zich ineens zorgen moeten maken over haar veiligheid? Ze kent iedereen in Huynse en er is hier niemand die haar kwaad zou willen doen. Bovendien is ze bepaald geen klein kind meer... Dan beseft ze dat dit precies het probleem is: ze wordt ouder. Elfen nemen nooit kinderen mee, zoveel weet ze ook wel.

Dan slaat de angst haar weer om het hart: ze begrijpt nu een beetje beter waarom haar moeder de laatste tijd zo paniekerig doet als ze alleen op pad wil. Gelukkig is de angst van korte duur: Roshya is bij haar, dan voelt ze zich altijd veilig en op haar gemak. Roshya is haar lievelingstante en ze begrijpen elkaar wonderwel. Aan een half woord hebben ze vaak voldoende. Ze kijkt glimlachend naar haar tante en pakt haar hand alsof ze een klein meisje is, voor even volkomen gelukkig.

Helaas is het geluk van korte duur. Ze zijn nog maar net onderweg als ze twee dorpsgenoten tegenkomen. Deze staan een moment stil, hun gezichten verstrakken en Qelarha weet dat ze Roshya het liefst zouden negeren. De weg is daar echter te smal voor: de twee vrouwen moeten hen wel begroeten, met het kleinste hoofdknikje dat ze zich kunnen veroorloven zonder grof over te komen. Roshya reageert hier uiterlijk niet op, maar Qelarha weet al maar te goed hoeveel pijn het haar doet.

Het is immers niet eerlijk: Roshya is de liefste, meest behulpzame persoon die er bestaat. In haar hoedanigheid als heler van het dorp helpt ze iedereen, ongeacht hoe ze zich tegenover haar gedragen.

Maar de dorpsbewoners behandelen haar als een stuk vuil. De twee vrouwen snellen hun voorbij alsof ze besmettelijk is. Qelarha kan dit soort onrecht niet aanzien en moet zich inhouden om geen dingen te zeggen waar ze later spijt van krijgt.

Roshya merkt haar boosheid en schudt lichtjes haar hoofd.

Maar het is te laat. De uitdrukking op het gezicht van een van de vrouwen, alsof ze iets vies heeft geroken, maakt Qelarha nog bozer dan ze al was. Ze heeft echter de tegenwoordigheid van geest om niet uit te vallen. In plaats daarvan draait ze zich om en begroet de dames poeslief: "Dag, mevrouw Lihmsdochter. Dag, tante Wydja." Dit laatste komt er tussen opeengeklemden kaken uit: ze moet dat secreet wel 'tante' noemen, omdat ze de beste vriendin van haar moeder is, maar anders... Dan gaat ze verder met het stapelen van hete kolen op het hoofd van haar twee dorpsgenoten: "Hoe gaat het met uw man? Heeft Roshya's kompres goed gewerkt?"

Wydja's gezicht wordt vuurrood. Ze trekt een zuinig mondje en zegt: "Ja. Hij is echt veel beter, dank je Roshya."

Het voelt als een triomf voor Qelarha. Trots als een pauw vervolgt ze haar weg naast haar tante.

Roshya zucht echter en brengt haar met een plof terug in de werkelijkheid: "Liefje, je weet toch dat wat je net zei nergens goed voor is?"

Wrevelig trekt ze met haar schouder. Ze weet heel goed dat Roshya gelijk heeft; wie weet werkt het zelfs averechts. Maar dat maakt het niet makkelijker om de situatie te accepteren. Het liefst zou ze in haar boosheid stampvoeten, of die twee achterna rennen om ze verwensingen naar het hoofd te slingeren. Er staan tranen in haar ogen van onmacht.

Roshya slaat een arm om haar heen: "Het is al goed, meiske. Kom maar."

De lol is er nu wel af voor Qelarha, totdat ze een bekende stem hoort: "Hee, Qelly, dondersteen!"

Haar gezicht licht op: het is Tijman, de zoon van de molenaar en de beste vriend van haar oudste broer Brenn. Hij is haar lievelingspersoon in heel Huynse, op haar familie na. Elke keer als ze hem ziet, dansen duizenden vlinders in haar buik. Hij is zo knap! Zijn ogen zijn zo blauw als het meertje bij de rivier en ze zou erin kunnen verdrinken, zo graag kijkt ze ernaar. Eigenlijk vindt ze alles aan hem geweldig: zijn stralende lach, zijn humor, zijn glanzend bruine haar. En zijn handen, natuurlijk. Ze zou er alles voor geven om erdoor gestreeld te worden, over haar gezicht, of misschien over een arm. Alleen zal ze daar een paar jaartjes op moeten wachten. Hij is al achttien, zij bijna veertien, maar als zij wat ouder is, maakt dat leeftijdsverschil niets meer uit. Haar vader is immers ook ouder dan haar moeder.

“Dag, mevrouw Brennsdochter,” groet de jongen beleefd.

Dat is nog een van de redenen dat Qelarha zo gek op hem is. Hij is een van de weinigen in het dorp die normaal doen tegen haar tante.

“Zal ik Qelarha verder meenemen? Ik ga toch die kant uit, kijken of Brenn ook thuis is.”

Qelarha’s hart maakt een sprongetje en Roshya glimlacht.

“Graag zelfs. Scheelt mij weer een wandeling.”

Roshya neemt afscheid van hen en gaat terug naar haar eigen huis.

“Wat was dat nou zonet?” vraagt Tijman. “Je had een gezicht als een donderwolk, helemaal niets voor jou.”

Hoewel Qelarha een beetje gevleid is dat hij het heeft opgemerkt, schokschoudert ze wrevelig:

“Ach, niks. We kwamen mensen tegen en ze deden een beetje naar tegen mijn tante.”

“Oh, Ja, dat, nou...” Tijman, die de situatie kent, weet duidelijk niet hoe hij hierop moet reageren.

Qelarha haast zich om te verzekeren: “Je hoeft niets uit te leggen, hoor. Ik weet het al. Brenn heeft het me verteld.”

Dat klopt. Toen haar tante niet werd uitgenodigd op de naamgeving van het dochtertje van Glenna en Tan – terwijl ze nota bene het

leven van zowel moeder als kind had gered – had Qelarha het helemaal gehad. Woedend wilde ze zelf ook niet gaan, maar ze werd door haar moeder gedwongen. Die avond is Brenn, die zag hoe moeilijke ze het ermee had, bij haar komen zitten en heeft het haar verteld.

“Je weet toch dat Roshya een elvelaar is? Maar je weet niet wat dat betekent, toch? Nou, het zit zo: onze tante heeft bijna acht jaar bij de elfen geleefd.”

Ze was verbijsterd geweest. “Wat? Waarom zou ze dat willen?”

“Nee, Qelly, zo zit dat niet. Het was niet haar keuze. Ze ... moest op de een of andere manier. Maar hoe het precies zit, weet niemand,” legde Brenn geduldig uit.

“Ja, maar ... Waarom behandelen mensen haar dan zo? Het was toch niet haar schuld?”

Brenn kon slechts hulpeloos zijn schouders ophalen. Hij was duidelijk slecht op zijn gemak, want niemand praat graag over elfen. Ze zijn anders en leven in een wereld die voor mensen onbekend is en die ze allemaal vrezen. Dat ze daarbij ook wel eens een jonge man of vrouw meenemen maakt hen alleen maar nog afschrikwekkender.

Een paar dagen later loopt Qelarha naar de brink, waar haar vriendin Ylvy woont. Ze wil vragen of Ylvy mee komt aardbeien plukken. Die zijn nu rijp en omdat het veldje binnen de dorpsmuur ligt mogen ze er alleen heen.

Ondanks dat ze er regelmatig komt, blijft Qelarha onder de indruk van het prachtige huis waar haar vriendin in woont. Haar ouders horen dan ook bij de rijken van het dorp, daarom wonen ze aan de brink. Hun tuin heeft een kenmerkende geur, die Qelarha erg aangenaam vindt: een mengsel van zaagsel en gebak. Ylvy's vader is meubelmaker, de beste in de wijde omtrek; zijn werkplaats staat achter in de tuin, in een apart gebouwtje. Haar moeder is banketbakster en maakt de mooiste taarten die men maar kan bedenken. Ze werkt vanuit hun grote keuken thuis en daar gaat Qelarha nu heen.

Ze klopt niet aan, maar blijft in de deuropening staan totdat de moeder van Ylvy haar opmerkt. Qelarha wil haar niet laten schrikken: ze veert namelijk altijd bij elk geluidje op.

Ylvy's moeder glimlacht vriendelijk wanneer ze zich omdraait en haar ziet staan.

“Qelarha, lieverd, hoe lang sta je al daar?”

“Niet lang, hoor, mevrouw Monsdochter. Eh, Delewa,” herstelt ze zich, wetende dat Ylvy's moeder niet graag bij haar achternaam wordt genoemd, zelfs niet door een kind. “Is Ylvy thuis? Ik wou vragen of ze mee komt aardbeien plukken.”

“Sorry, meisje, vandaag niet. Ik heb haar hulp heel hard nodig met alle bestellingen. Ze is nu in de bijkeuken bezig.”

“O.” Qelarha is teleurgesteld, maar herstelt zich snel. “Zal ik anders meehelpen?” vraagt ze met hernieuwde hoop. “Dan is ze eerder klaar en kunnen we nog even gaan. Het wordt toch pas laat donker.”

Delewa schudt haar hoofd.

“Nee, dank je, meisje. Het is lief aangeboden, maar jouw moeder vindt het nooit goed. Weet je wat? Kom binnen, dan roep ik Ylvy en kunnen jullie even samen zitten met een kopje thee en een lekker koekje. Ze is toch aan pauze toe.”

Ze gaat naar de bijkeuken en zegt zacht de naam van haar dochter, terwijl Qelarha de keuken inloopt en aan tafel gaat zitten. Dat zou ze eigenlijk niet mogen. Delewa had gelijk toen ze zei dat haar moeder het niet goed zou vinden als ze Ylvy meehielp. Maar haar moeder heeft nooit een goede reden gevonden om haar rechtstreeks te verbieden bij haar thuis te komen, en Qelarha doet alsof haar neus bloedt als het ter sprake komt. Het maakt haar niet uit dat ze de enige is die wel eens bij mevrouw Monsdochter en meneer Mittelzoon op de thee komt.

Ylvy komt de bijkeuken uit en schenkt haar een verlegen glimlach. Qelarha neemt dat niet persoonlijk, zo is Ylvy gewoon. Daarin lijkt ze erg op haar ouders en het maakt Qelarha niets uit. Ylvy is een geweldige meid, je moet haar alleen maar een beetje uit haar schulp lokken.

Dat lukt haar meestal wel en dan hebben ze de grootste lol samen. Het is alleen jammer dat zo weinig andere meisjes bevriend met haar zijn. De jongens laten haar helemaal meestal links liggen, terwijl ze zo mooi is om te zien. Dat krijg je wel vaker met elvelaarskinderen: die horen er zelden bij.

“Dyll kwam weer langs,” vertelt Ylvy terwijl ze twee mokken thee inschenkt en op de tafel neerzet.

“O? Wat wilde hij deze keer dan?”

Qelarha onderdrukt een lach. Dyll is de enige jongen die zich niets aantrekt van alle roddels. Hij heeft een hevige kalverliefde voor Ylvy opgevat en probeert haar op zijn eigen onhandige manier het hof te maken.

Ylvy lacht zacht en antwoordt: “Hij had bloemen voor me.”

“Oooh, wat schattig!”

“Ja, best wel. Alleen, hij was erop gaan zitten. Hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen weet ik ook niet. Ze zagen er niet uit. Ik heb maar gezegd dat ik ze ga drogen, anders was het zo zielig!”

Beide meisjes beginnen te grinniken en houden hun handen voor hun mond. Delewa kijkt scherp op, maar ontspant weer als ze ziet waar het geluid vandaan komt. Ze is altijd zo schrikkerig en Ylvy’s vader ook. Dat komt door hun verleden en hun kinderen houden daar altijd rekening mee. Qelarha ook, zij is er vanwege haar tante toch al aan gewend om zich een beetje in te houden.

Ze neemt een hap van de koek die voor haar ligt en verandert van onderwerp: “Heb je je ouders al gevraagd of je dit jaar weer met ons mee mag? Mijn vader en moeder vinden het goed, dat weet je.” Qelarha bedoelt de jaarmarkt. Ylvy’s ouders gaan er nooit heen, daarom is ze al een paar keer met haar en haar familie mee geweest.

Ylvy glundert en zegt: “Ja, het mag. Mijn vader gaat zelfs een aantal poppenmeubeltjes maken voor mij om te verkopen. Daar kan ik dan mooi mijn zakgeld mee verdienen, zei hij.”

“Lief van hem.” Qelarha moet glimlachen. Dat is nou typisch meeneer Mittelszoon. “En jouw moeder geeft ons vast weer van die lekkere gebakjes mee voor de reis. Je hebt echt de allerliefste ouders, weet je dat?”

Ylvy wordt rood, maar ontvangt het compliment met een verlegen lachje. Qelarha meent het helemaal. Ze kan niet begrijpen waarom men ze zo uitsluit, alleen maar omdat de ouders elvelaars zijn. Ze worden nooit ergens uitgenodigd, niet als gezin. De kinderen wel, maar dat is meer uit medelijden dan wat anders. Zelf gaan ze nooit ergens heen. Daarom gaat Ylvy elke keer met Qelarha en haar familie mee naar de jaarmarkt, anders kwam ze er niet. Zijzelf, haar broertje en haar zusje gaan met hun grootouders naar de festivals: Lichtfeest, Midzomer, Oogstfeest...

Dat laatste kan Qelarha een beetje begrijpen: Roshya kan ook niet goed tegen drukte, dat hoort erbij als men elvelaar is. Maar verder zijn het allemaal zonder uitzondering aardige, zachtmoedige mensen waar de rest van het dorp heel wat van zou kunnen leren. Wat Qelarha betreft zouden er best wel meer elvelaars mogen zijn.

“Psst, Brenn,” fluistert Qelarha vanuit haar slaapkamerraam. Haar broer was net bezig om stilletjes zijn visgerei bij elkaar te rapen, maar moet nu wel stoppen. Als zij hard gaat roepen, worden hun ouders nog wakker. Zijn gezicht verstrakt en het is haar duidelijk dat hij de bui al voelt hangen.

“Mag ik met jullie mee vandaag?” De enige reden dat Qelarha dit vraagt is dat Tijman naast hem staat te wachten. Brenn weet dit maar al te goed, de irritatie is van zijn gezicht af te lezen.

Hij kreunt theatraal en zegt op zijn beste grote-broerston: “Nee, Qelarha, je weet best dat je niet mee mag.”

Meestal zou zij hier genoeg mee nemen, maar vandaag is zij niet van plan om het erbij te laten zitten. Wie zou de kans laten schieten om een morgen door te brengen met haar grote liefde? Ja, haar broer

is erbij en ja, ze gaan saai vissen. Maar zij moet en zal mee. Daarom fleemt ze met haar beste kleine-zusjesstem: “Aaaah, Brenn, toe nou. Ik mag nooit mee en ik vind het zo gezellig. Laat me nou voor één keertje meegaan.”

“Maar moeder heeft je hier nodig,” werpt hij als laatste redmiddel tegen.

Alsof dat hem zoveel kan schelen, zelf trekt hij zich vanochtend ook niets van zijn taken aan.

“Nee, hoor. Ik heb gisteren de moestuin gedaan en vanmorgen heb ik vrij. Wrijden mag vandaag voor de kippen zorgen en ik hoef niets meer.” Het is niet waar, of in ieder geval niet helemaal, maar ze zegt het met zoveel overtuiging dat Brenn haar gelooft. Hij geeft zich echter niet gewonnen.

“Moet je niet naar Roshya dan?”

“Tooooe?”

Brenn maakt zich op om nogmaals ‘nee’ te zeggen en weg te benen, wat zou betekenen dat zij wel moet achterblijven. Ze kan immers nooit snel genoeg de trap afkomen, niet zonder hun ouders wakker te maken. Alleen naar hun visstek lopen durft ze niet na alle verhalen die ze de laatste tijd te horen heeft gekregen. Ze zou dan immers in haar eentje het dorp uit moeten. Het is misschien nog geen Handelsdag, dus zouden er geen elfen in de buurt moeten zijn, maar je kunt het nooit zeker weten met die wezens.

Dan lacht Tijman, haar redder in nood, haar prins op het witte paard. Hij slaat een arm om Brenn zijn schouders en zegt: “Ach, laat haar voor één keertje meekomen. Wat kan dat nou voor kwaad?”

Brenn probeert hem met gebaren duidelijk te maken dat hij dat absoluut niet wil, maar Qelarha laat het zich geen twee keer zeggen. In een mum van tijd is ze beneden, helemaal aangekleed. Een paar uur later zit ze zielsgelukkig naast Tijman bij de rivier te hengelen. Ze is heel zoet, heel stil behalve als ze hem om hulp vraagt bij van alles en nog wat. Niet dat ze die nodig heeft, ze heeft zelf al vaak genoeg gevist,

maar ze zou gek zijn als ze geen gebruik maakt van deze geweldige gelegenheid om zijn aandacht te krijgen. Ondertussen heeft ze mooi drie dikke vissen binnengehaald, die haar vast en zeker zullen redden van de wraak van haar moeder voor het wegsluipen. Ondertussen zit Brenn zich de hele tijd te verbijten omdat hij zelf nog niets gevangen heeft. Het leven kan soms zo mooi zijn, denkt ze terwijl ze zich stilletjes zit te verkneukelen.

Ongeveer halverwege de morgen is het tijd om naar huis te gaan. Tijman staat zijn hengel in elkaar te klappen, maar ineens verstijft hij terwijl hij in de verte tuurt. Qelarha schrikt van de afwezige uitdrukking op zijn gezicht, vooral omdat ze zelf niets kan ontwaren in de richting waarin hij kijkt. Daarom trekt ze hem lichtjes aan zijn mouw.

“Tijman? Wat zie je daar?”

Hij schudt met zijn hoofd alsof ze hem wakker heeft gemaakt en produceert dan zijn stralende lach.

“Ach, niets. Ik zag wat glinsteren daarginds en vroeg mij af wat het was.”

“Ik heb niets...” begint Qelarha, maar Brenn onderbreekt haar.

“Zie je ze nou alweer vliegen?”

Tijman grijnst terwijl zijn vriend in lachen uitbarst. Blijkbaar is dit wel vaker gebeurd. Brenn geeft hem een duw tegen de schouder.

“Misschien moet je eens naar mijn tante, je ogen laten nakijken.”

“Dat zal ik doen,” is het prompte antwoord. “Als jij je hoofd laat nakijken!”

Ze duwen wat heen en terug en even is Qelarha bang dat het in een worstelpartij zal ontaarden en dat ze nog later thuis zullen zijn. Maar al snel gaan de jongens lachend door met het opruimen van de spullen. Wanneer ze echter willen vertrekken, horen ze stemmen naderen.

Qelarha spitst haar oren om te proberen te achterhalen wie er aankomt, dan trekt Brenn haar achter wat struiken, uit het zicht van de weg. Even verderop verbergt Tijman zich eveneens. Zij wil vragen wat er aan de hand is, maar haar broer fluistert scherp in haar oor:

“Ssst! Elfen. Niet kijken.” Zijn stem is zacht, gespannen; zijn angst klinkt er duidelijk doorheen.

Qelarha’s hart begint er als reactie op te bonzen, ze is verstijfd van angst. Dan komen de stemmen dichterbij en vergeet ze haar schrik. Het is een prachtig geluid, helder en warm tegelijk. Ze kan niet verstaan wat ze zeggen, maar het is net muziek. Betoverd door de klanken wil ze zich oprichten om een glimp van de elfen op te kunnen vangen.

Brenn slaat een arm om haar schouders en dwingt haar om laag te blijven. Hij buigt zich over haar heen zodat ze zich niet meer kan bewegen. Hij zit zo dicht op haar dat ze zijn hart kan voelen slaan. Pas als de elfenstemmen helemaal uit het gehoor zijn laat hij haar los. Hij gaat staan, maar houdt een hand op haar schouder ten teken dat ze moet blijven zitten.

Als hij zich er eenmaal van vergewist heeft dat ze echt weg zijn trekt hij haar omhoog. Hij draait haar naar zich toe om haar in de ogen te kunnen kijken. Qelarha schrikt van zijn angstige, gespannen blik.

Hij strijkt geruststellend over haar wang en vraagt: “Hoe voel je je? Is alles goed?”

“Ja, natuurlijk.” Zijn vraag verbaast haar. “Waarom zou het niet goed gaan?”

Hij kijkt haar nog even diep in de ogen, alsof hij haar gedachten wil lezen. Dan glimlacht hij eindelijk weer en verzucht: “Gelukkig!”

Zijn opluchting raakt Qelarha tot op het bot, ook al begrijpt ze niet waarom hij zo bang is geweest. Natuurlijk moesten ze zich voor de elfen verstoppen, maar waarom maakt hij zich nu zoveel zorgen over haar? Ze hebben haar toch niet gezien? Ze hebben geen van hen drieën gezien!

Brenn slaat zijn arm om haar heen en samen kijken ze naar Tijman. Ook hij is weer tevoorschijn gekomen. Hij staat stokstijf de richting uit te kijken waarin de stemmen zijn verdwenen. Brenns arm verstrakt even en deze keer begrijpt ze het wel: er klopt iets niet met hun

vriend. Zijn houding heeft iets onnatuurlijks, iets straks, en zijn blik is glazig, alsof...

“Tij!” roept Brenn nu. Gelukkig krijgt hij meteen een reactie.

Zijn vriend draait zich met een glimlach om en beantwoordt het “gaat het?” met een lach.

“Ja, natuurlijk. Waarom zou je denken van niet?” Het klinkt geloofwaardig; zijn stem is vrolijk, net zoals hij altijd klinkt. Maar... Verstrakt hij niet? En zijn ogen lijken weer glazig te worden... Voordat Qelarha kan bepalen of dat echt zo is, kijkt hij weer normaal en spoort hen aan om mee naar huis te gaan.

Terwijl Tijman zijn spullen gaat ophalen zegt Brenn zachtjes tegen haar: “Qelly? Niets hiervan aan vader of moeder vertellen, goed? Ze vermoorden me als...” Hij trekt haar iets dichter tegen zich aan en drukt een kus op haar haar. Zijn stem klinkt haar overdreven opgelucht in de oren als hij zegt: “Gelukkig is alles goed met jou.”

Het is overdreven, maar toch draait haar maag zich om van angst. En dat terwijl ze die angst voor elfen nog steeds niet goed begrijpt.

Vandaag wordt Qelarha’s vriendin Kelya veertien, een grote mijlpaal in haar leven. Vanaf nu is ze geen kind meer, maar een jonge volwassene. Na de zomer zal ze ergens in de leer gaan om later in haar eigen onderhoud te kunnen voorzien.

Daarom geeft ze een feest, waarvoor ze vijf meisjes heeft uitgenodigd, onder wie Qelarha en Ylvy. Dat is geen groot aantal voor een dergelijke gelegenheid, maar het wordt wel een groots gebeuren. Ze mogen namelijk gezamenlijk de nacht doorbrengen op de zolder van haar huis voor wat Kelya een ‘slaapfeestje’ noemt, hoewel ze natuurlijk niet al te veel zullen slapen. Dit is geen normale gang van zaken in het dorp, maar Kelya heeft een nichtje in Lowren, de grote stad. Daar doen ze dat soort dingen wel en het leek haar leuk om het ook eens uit te proberen. Haar ouders hebben het goed gevonden, op voorwaarde dat de meisjes hen niet de hele nacht wakker houden met hun ‘mei-

dengegil'. Ze hebben allemaal plechtig beloofd om zo stil mogelijk te doen, ook al weten ze best dat het heel erg moeilijk gaat worden om zich eraan te houden.

Vóór het eten had de moeder van Kelya allerlei spelletjes voor hen bedacht, waarschijnlijk om hen zoveel mogelijk uit te putten zodat ze toch wat zullen slapen. Dat zou normaal gesproken meer voor kinderen zijn, maar het was toch best spannend allemaal. Vooral de speurtocht, waarbij ze helemaal in het donker door het dorp moesten sluipen om allerlei voorwerpen te vinden. Dat vonden de meisjes toch eng, ook al zullen ze dat nooit toegeven.

Nu zitten ze allemaal rond een olielamp op zolder in dekentjes gewikkeld te snoepen van al het lekkers dat ze hebben meegebracht. Vooral de cakejes die Ylvy heeft meegenomen zijn erg in trek, met al die sneeuwkllokjes van suikerwerk. Bovendien heeft Kelya's moeder hun een kan heerlijke limonade meegegeven, wat haar vader heeft doen verzuchten dat ze nou natuurlijk de hele nacht naar het gemak heen en weer zullen lopen. Dat zal echter meevallen, want de nachten zijn nog aardig koud. Het is geen pretje om naar buiten te moeten, ze zullen allemaal hun plas zo lang mogelijk ophouden.

Behalve snoepen hebben ze ook allerlei grote-meisjesdingen gedaan. Haren vlechten, schoonheidstips uitwisselen (twee van hen hebben oudere zussen en denken alles te weten van hoe je jezelf mooier maakt), dat soort dingen. Qelarha interesseert het allemaal niet bijster, maar ze krijgt te horen dat ze het beter alvast kan weten, want straks heeft ze ook die leeftijd. Alsof ze zoveel jonger is dan haar vriendinnen! Die zijn allemaal ook nog maar net veertien. In de zomer is ook zij zover. Maar zij vinden het prachtig om hun 'volwassenheid' te doen gelden. Ze laten geen gelegenheid onbenut om het haar in te pepen. Gelukkig heeft het gesprek eindelijk een wat normalere wending genomen: hun ouders (vervelend). Hun taken thuis (nog vervelender). De komende jaarmarkt (hoera!). En jongens, natuurlijk, die vervelend zijn, maar o zo schattig als ze eenmaal van school zijn. Het

belangrijkste onderwerp is echter iets heel anders: hun toekomst. Na de zomer gaat niet een van hen meer naar school en zullen ze allemaal bezig zijn met het leren van hun toekomstige beroep.

“Zeg, Kelya,” vraagt Qelarha met haar mond vol cake. “Weet je al waar je in de leer gaat volgend jaar?”

“Nou...” Ook haar vriendin is niet helemaal goed verstaanbaar. “Ik ben altijd al goed in bakken geweest en ik vind het ook leuk. Daarom hebben mijn ouders geregeld dat ik bij de banketbakker in Battys in de leer kan.”

“Wat?” klinkt het geschokt uit drie kelen tegelijk. Battys mag het dichtstbijzijnde dorp zijn, het blijft ergens anders. Het gebeurt wel eens dat kinderen naar een ander dorp gaan om in de leer te gaan, maar alleen als er in Huynse niemand is met dat beroep. Dat is op zich niets vreemds, het dorp is te klein om alle mogelijke bedrijven te huisvesten. Alleen...

“Maar waarom Battys?” vraagt een van de meisjes. “We hebben hier toch een geweldige banketbakster? Niemand kan aan haar tippen!” Ze geeft een knikje richting Ylvy, die haar armen om haar benen heeft geslagen en die, in een voor haar kenmerkend gebaar, haar hoofd tussen haar schouders heeft getrokken. Het doet Qelarha pijn om te zien en ze wil haar vriendin al gaan troosten, maar Kelya is haar voor.

“Ik was veel liever hier gebleven, weet je?” zegt ze terwijl ze een arm om Ylvy’s schouders slaat. “Ik zou maar al te graag bij jouw moeder in de leer gaan: ze is zo goed! En zo lief!”

Het compliment is duidelijk gemeend en ontlokt Ylvy iets van een glimlach. Haar woorden echter hebben een zweem van verdriet als ze zacht zegt: “Maar jouw ouders willen het niet hebben.” Ze zucht bij het zien van Kelya’s schuldige uitdrukking. “Het geeft niet, hoor. Jij kunt er niets aan doen en zo gaat het nou altijd.”

“Maar,” vraagt Kelya na een ongemakkelijke stilte. “Jij gaat toch wel bij je moeder in de leer, toch, Ylvy? Jij kan vast al heel goed bakken.”

Het is een logische vraag, de meeste oudste kinderen nemen immers het bedrijf van hun ouders over, tenzij ze er absoluut geen gevoel voor hebben.

Ylvy schudt echter haar hoofd.

“Nee. Dat wil zeggen, ik kan wel bakken, maar ik kan geen nieuwe taarten en decoraties bedenken zoals mijn moeder dat doet. Ik denk gewoon niet dat ik daar het talent voor heb.”

“Wat ga je dan doen?” vraagt Kelya. “Je weet het toch wel?”

“Jazeker. Ik ga helpen met het peuterklasje. Ik heb het al een paar keer gedaan om het uit te proberen en men zegt dat het echt iets voor mij is.”

De meisjes reageren met een storm van bijval: dat is inderdaad perfect voor Ylvy, met haar zachtmoedige karakter. Dat peuterklasje is bovendien helemaal onmisbaar geworden in Huynse sinds de oprichter op het idee kwam. Een opvolgster van haar werk is absoluut noodzakelijk.

“Ik ga bij mijn moeder in de leer,” vertelt een van hun vriendinnen nu. “Ik word naaister.”

“Ik ook,” vult een andere aan. “We gaan samen lekker keten.”

“Ja, dat had je gedacht! Ze is nogal een slavendrijver, hoor, mijn moeder.”

“Nou, dan kent ze mij nog niet!”

De meisjes lachen, behalve Marda, de oudste van de groep. Nu is het haar beurt om verdrietig te zijn.

“Ik ga niet in de leer. Mijn ouders vinden het onzin dat ik een beroep leer, aangezien ik toch ga trouwen en dan in het bedrijf van mijn man zal werken. Bovendien kan mijn moeder mijn hulp wel gebruiken nu mijn zus is getrouwd.”

Haar vriendinnen maken troostende geluidjes, hoewel geen van hen echt verbaasd is. Marda is de slimste van hen allen en zou eigenlijk in Lowren moeten gaan leren voor juf, maar haar ouders vinden het niets. Qelarha bedenkt hoe oneerlijk het is voor haar vriendin en

kan niet begrijpen waarom ouders zo'n houding kunnen hebben tegenover hun dochters, alsof ze minder belangrijk zijn dan jongens en alleen maar goed voor het helpen in de huishouding. Hoewel, met negen kinderen en een tiende op komst zal haar moeder natuurlijk alles doen om haar thuis te houden. Dat ze straks per definitie in het bedrijf van haar man zal werken is maar een excuus. De meeste vrouwen hebben immers een eigen bedrijf. Zoals Qelarha's moeder, die een weverij heeft, waar ze de wol verwerkt van de schapenhouderij van haar man. Ze zegt er echter niets van, anders wordt Marda nog verdrietiger.

"Jij gaat toch wel bij je moeder in de leer?" vraagt Marda aan haar. "Dan kan je later het bedrijf overnemen."

Qelarha ontkent heftig: "Oh, bah, nee!" en legt dan uit, in het midden van een nieuwe lachsalvo: "Weven, verschrikkelijk! Ik bak er niets van. Maar ik vind het dan ook helemaal niets aan."

Kelya grijnst: "Ja, dat kan ik mij bij jou wel voorstellen."

"Wel zielig voor jouw moeder," vindt Marda.

Qelarha wuift dit bezwaar echter luchtig weg.

"O, dat komt wel goed, hoor. Gelukkig vindt mijn zusje Aledra het wel leuk. Zij weeft zelfs al sjaals."

"Wat ga jij dan doen?" vraagt Ylvy.

Qelarha voelt haar wangen branden. Ze heeft het er nog met niemand over gehad, zelfs niet met haar beste vriendin. Eigenlijk wil ze er helemaal niet over praten: het is een te moeilijk en pijnlijk onderwerp. Vijf paar ogen kijken haar verwachtingsvol aan en ze weet dat ze er niet onderuit komt.

"Nou, eh... Eigenlijk weet ik het nog niet." Dan legt ze haar stomverbaasde vriendinnen uit: "Mijn moeder wil inderdaad dat ik bij haar in de leer ga, ook al weet ze best dat het niets voor mij is. Maar ik ... ik wil graag heler worden. Ik wil bij mijn tante in de leer," perst ze er met moeite uit. Ze wacht op de storm van afkeur die zo meteen over haar uit zal worden gestort. Haar vriendinnen weten onderhand ook dat Roshya een elvelaar is en ze zullen niet begrijpen dat ze bij haar in de

leer wil. Behalve Ylvy misschien, maar die zal anderen niet zo snel tegenspreken.

“Oh, maar dat zou geweldig zijn!” roept Kelya enthousiast uit, tot Qelarha’s grote verrassing.

Marda valt haar bij: “Echt iets voor jou!”

De anderen knikken uit alle macht. Ylvy houdt zich stil, maar knijpt zachtjes in haar hand om aan te geven dat ze het ermee eens is en dat ze begrijpt waarom ze er niets van had gezegd.

Qelarha wordt warm van binnen door de steun van haar vriendinnen. Als de volwassenen om haar heen ook zo zouden kunnen reageren! De haren van haar moeder gaan al overeind staan van de naam ‘Roshya’, laat staan van het plan van haar dochter. Haar vader steunt haar wel, maar hij weet dat het hele dorp over hen heen zal vallen als hij het haar toe zou staan. Daarom aarzelt ook hij. Net als elke keer als ze eraan denkt, staat het huilen Qelarha nader dan het lachen. Waarom moet het ook allemaal zo moeilijk zijn?

Dan stelt Kelya voor om griezelverhalen te gaan vertellen. Dit is een welkome afleiding en Qelarha neemt grif de eerste beurt op zich. Ze gaat direct voluit, met een van de verhalen over Tarok, de zwarte magiër. Het gaat over zijn Codex, zijn toverboek, en hoe hij er op gruwelijke manier in is geslaagd om het te stelen van de elfen. Er zijn veel meer verhalen over de zwarte magiër, zijn bloedmagie en de misdaden die hij heeft gepleegd in zijn poging de wereld te overheersen. Maar dit verhaal heeft Qelarha altijd het meest de stuipen op het lijf gejaagd.

Een paar dagen later is ze weer bij haar tante. Ze mag er dan misschien niet officieel in de leer, ze heeft toch besloten om er zo vaak mogelijk heen te blijven gaan, voor Roshya, en omdat ze wil blijven leren. Ze zijn al een tijdje bezig met kruidenleer, maar vandaag kan ze zich niet concentreren. Elke keer spoken de gebeurtenissen van de

laatste dagen door haar hoofd. Kelya die helemaal naar Battys moet en Ylvy die niet bij haar moeder in de leer gaat. Zijzelf, die...

“Qelarha, waar zit je met je hoofd, meisje? Ik vroeg je wat,” zegt Roshya ineens. Zij kijkt haar tante wazig aan en deze herhaalt: “Ik vroeg je net of je het had begrepen van de maanbloem, dat hij alleen maar ’s nachts bloeit en...” Ze kijkt haar aan, zucht en sluit haar boek. “Vertel op.”

Qelarha gehoorzaamt. Ze vertelt over Kelya’s verjaardag en haar op handen zijnde vertrek. Over Ylvy. Zelfs over haar eigen dilemma en hoe verdrietig het haar maakt allemaal. Roshya zucht.

“Tja. Je wist dat dit elke keer weer gebeurt. Weet je nog, met jouw broer?”

Ze knikt en antwoordt: “Ja. Hij wilde meubelmaker worden, maar mocht niet bij Ylvy’s vader in de leer.”

“Precies. En weet je nog waarom?”

“Nou, mijn moeder zei: ‘die arme man heeft al genoeg meegemaakt, dat kunnen we hem niet aandoen.’ Maar...”

“Je gelooft het niet helemaal.”

“Nee, ik...” Qelarha gelooft het inderdaad niet. Het is waar dat meneer Mittelszoon altijd nerveus is, maar hij is echt heel aardig, en ze weet zeker dat hij Wrijden graag als leerling zou hebben gehad; ze heeft er namelijk eens verkapt naar gevraagd. Toch mocht het niet. Sterker nog, hij heeft nog nooit een leerling gehad.

“Waarom zijn mensen nou zou bang voor Ylvy’s ouders?” barst ze uit. Eigenlijk weet ze het antwoord al en Roshya trekt een wenkbrauw op om haar hieraan te herinneren. Qelarha durft het niet goed uit te spreken, bang als ze is dat ze haar tante er pijn mee zal doen. Als Roshya iets niet nodig heeft, dan is het dat. Die schiet haar echter te hulp.

“Het is hetzelfde als met mij, nietwaar?”

Qelarha knikt, bijna schuldig.

“Toch snap ik het niet. Ze zijn zo goed in wat ze doen! Ik bedoel, je wéét wat haar moeder kan doen met taart. En haar vader maakt echt

de mooiste dingen. Hij heeft een poppenhuis voor Ylvy gemaakt, compleet met meubeltjes. Zo mooi! Helemaal anders dan ik ooit heb gezien. De kamers hebben ronde muren en plafonds en de meubels zien eruit alsof ze zó uit de boom zijn gegroeid. Het is net een sprookje!” Abrupt breekt ze haar verhaal af. Ze was in haar geestdrift even vergeten tegen wie ze het had. Nu ziet ze het verdriet in Roshya’s ogen: hetzelfde dat ze ziet wanneer mensen haar tante weer eens negeren of uitsluiten.

Roshya zucht: “Ja, dat is nou het zure van het hele verhaal.”

“Wat bedoel je?”

“Zie je, wij, de elvelaars, we hebben allemaal iets speciaals van ze meegekregen. Een vorm van creativiteit. Ik heb altijd het gevoel gehad dat het de bedoeling is dat we die doorgeven. Het lukt ons alleen niet om dat te doen.”

“Omdat kinderen niet bij elvelaars in de leer mogen? Maar, maar ... sommigen hebben kinderen, toch? Die kunnen het toch van ze leren?”

“Gaat Ylvy bij haar moeder in de leer dan?” vraagt Roshya alsof ze het antwoord niet weet.

“Nee, dat niet,” geeft Qelarha toe. “Maar ze heeft nog een zusje! En een broertje! Zij kunnen...”

“Nee, Qelarha, ze kunnen het niet. Jouw moeder heeft gelijk. Iedereen heeft gelijk: elvelaars kunnen hun kennis niet doorgeven. Ze ... we zijn te nerveus, te bang. Niemand van ons is het ooit gelukt.”

“Toch wel,” protesteert ze. “Jij doet het toch.”

“Ja, dat klopt.” Roshya glimlacht, maar haar gezicht betreft al snel weer en ze zegt: “Tot nu toe in ieder geval.”

“Tot nu toe niets! Ik ga er alles aan doen om bij jou in de leer te mogen. En als het niet mag, dan doe ik het toch!” Qelarha vliegt haar om de hals, haar woorden klinken heftiger dan ooit. Meestal houdt ze zich in bij Roshya, maar nu is de emotie te sterk.

Haar tante verstrakt bij al deze onstuimigheid, maar ze herstelt zich snel weer en slaat op haar beurt haar armen om haar heen.